

Larsen, og derfor vil jeg sige, at Ansvar for, at der ikke har været foretaget kriminel Undersøgelse, hvor Direktør Larsen stod som sigtet og ikke som Vidne, hviler paa Reformpartiet og paa det ærede Medlems Venner. Jeg beklager i øvrigt, at det ærede Medlem fra Hillerød drog den Sag frem i dette Øjeblik. Der syntes nemlig deri at ligge en Insinuation om, at i hvert Fald vi fra Højres Side ønskede — jeg lagde ogsaa Mærke til det paa de Hør, der kom fra Tinget — at faa anlagt Rigsretstiltale mod de ærede Medlemmer fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Frederikssund (Sigurd Berg), fordi vi søgte at dække over Bankerne. Forholdet er imidlertid, at vi ligesom den højtærede Konseilspræsident ønske, at ikke noget skal skjules, men i høj Grad, at Retten skal gaa sin Gang. Hvis der har ligget en saadan Insinuation i det ærede Medlems Udtalelser, vil jeg ikke blot paa de 6's, men — det tror jeg, jeg kan — paa samtlige Gruppelællers Vegne tage bestemt Afstand fra den.

Da jeg hørte den højtærede Ordfører for det moderate Parti, det ærede Medlem for Færøerne (Effersøe), vil jeg tilstaa, jeg var glad ved hans Maade at tale paa. Den var i høj Grad forskellig fra den Betænkning, vi her havde for os, og som i hvert Fald tilsyneladende er skreven af det ærede Medlem fra Nibe (Kvist), selv om den, der tænker efter, her og der vil finde, at Skindet er Esaus, men Røsten maaske alligevel kunde være Jacobs. Der er i de Herres Betænkning fremsat en Bemærkning angaaende noget, jeg har sagt, som jeg dog maa tage Afstand fra. Det er saa betegnende for den Maade, hvorpaa man fra Reformpartiets Side benytter faldne Udtalelser. Jeg har sagt om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at 25 pCt. af hans Tale var mulige, ja, maaske sandsynlige, og 25 pCt. maatte der kunne skaffes Beviser for. Det er i den Gengivelse, Reformpartiets 3 Medlemmer have givet, blevet til, at kun 25 pCt. af det ærede Medlems Tale kunde der tillægges nogen Betydning. Jeg gentager det Krav, og det har jeg som ethvert andet Medlem Lov til at stille, at naar man citerer mig, skal man citere mig rigtigt.

Der var mange andre Ting, der kunde give Anledning til Debat i denne berømte Betænkning. Jeg skal ikke sige noget til noget saa naivt som, at Heste og Vogne kunne gaa og græsse paa Væddeløbsbanen derude. Det er i Virkeligheden et Argument, der ligger lidt længere ude end det naive,

men, som sagt, jeg skal lade det ligge, fordi jeg ærlig talt mener, at denne Betænkning ikke egner sig til at være Diskussionsgenstand her i Tinget. Men jeg vil gøre et Par Bemærkninger i Anledning af en Ytring af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) og for Resten ogsaa fra Ordføreren for Resolutionen. Jeg tror ikke, at de Herrer have det klart, hvad en Rigsretsdom egentlig er, og hvad den bør gaa ud paa. Det, der er strafbart for Rigsretten, behøver ikke at være vedkommende Ministers ulovlige Handling, men Kriteriet for, hvorvidt noget er strafbart for Rigsretten, maa efter mit Skøn ligge i, om det er en skadevoldende Handling eller Undladelse af Handling. Ministeren har gjort sig skyldig i. Med andre Ord, Betingelsen for, at en Forseelse, som en Minister gør sig skyldig i, kan blive strafbar, er af en helt anden Karakter end for en hvilken som helst anden Embedsmand. Selv om den tidligere Højesteretssagfører Alberti ikke havde haft nogen fornuftig Grund til at stille sig, som han gjorde, overfor Clauson Kaas og give det paagældende Konsortium Lotteribevilling, vilde han efter mit Skøn kunne blive dømt, fordi det, at bortgive et Regale til en Værdi af 5 Mill. Kr., selv om det er indenfor hans Competence, alligevel er et Misbrug af Kronens Ret og Ministerens Magt. Naar, for at tage et aktuelt Eksempel, den højtærede Udenrigsminister, der forleden Dag fratog en herværende Konsul hans Eksekvatur — jeg har ikke sagt noget mod det, og jeg agter ikke at sige noget mod det —, havde gjort det overfor en Magt, der satte Pris paa vedkommende Konsul, saa at vi i den Anledning havde faaet Krig med vedkommende Magt, vilde vedkommende Udenrigsminister, selv om han havde handlet indenfor sin Competence og tilsyneladende fornuftigt, alligevel kunne blive dømt for en Rigsret, fordi han havde gjort sig skyldig i en skadevoldende Handling. Med andre Ord: om man kan dømmes af en Rigsret, afhænger efter mit Skøn ikke af, hvorvidt ens Handling har været ulovlig, men om den er skadevoldende, og det er det, mener jeg, det ærede Medlem fra Ringkøbings Handling var. Hans Garanteren for Alberti den 14. Marts 1908 var en skadevoldende Handling. Det er en af Grundene til, at jeg stemmer for Rigsretsanklage. Jeg kan godt tænke mig en ulovlig Handling, begaaet af en Minister, som han vilde blive frikendt for, uagtet den var ulovlig. Lad os tage et tredie Eksempel. Jeg kender ikke rigtig Sam-